

[Knud Kristensen.]

ning, der er villig til at gøre en indsats, løbe en risiko, endda af betydeligt omfang og størrelse, for at hævde sin nationale og folkelige selvstændighed og retten til at leve, som den ønsker.

Og hvilke udsigter har den efter det, der er sket? Ja, jeg skal som sagt ikke komme ind på konferencen i London, men jeg vil dog gerne have lov til lige at sige, at det, som er os imellem, er selvbestemmelsesretten og støtten til det ønske og krav fra Sydslesvigs side, der angår dette punkt. Vel udtalte vi os i ord venligt og forstående over for dem, men støtte dem politisk har vi ikke villet, og vi har reduceret også de kulturelle bevillinger i forhold til det, der var brug for. Ja, i sig selv er en sådan enkelt ting vel ikke så afgørende, hvis den ikke viser en tendens, hvis den ikke viser, at vel har vi sympati for dem, vel føler vi med dem og vil ofre for dem, men mere end den halve million ud over det, vi tidligere har ydet, kan der ikke blive tale om. Den nuværende regering og dens flertal, dens parlamentariske basis, har magten, men de har efter min opfattelse også ansvaret for, at denne sag er grebet urigtigt an, og selvom den nu blev grebet rigtigt an, så ville det vistnok, såvidt man kan se, være for sent.

Med hensyn til spørgsmålet om vor almindelige udenrigspolitik står der i åbnings-talen, at det nordiske samarbejde skal fortsættes efter de angivne retningslinier — retningslinierne fra september 1948, var det vel. Ja, hvad er det for retningslinier? Nogle af dem kender vi, andre kender vi ikke. Hvilken er Danmarks politik med hensyn til samarbejdet mod vest? Det er beklageligt, at arbejdet skal være sådan tilrettelagt her i tinget og i det hele taget, at den højtærede udenrigsminister ikke kan være til stede under en forhandling her, man kunne dog sige sig selv, at i en tid, hvor disse spørgsmål er så fremtrædende og fremstående hele verden over, ville der også blive sagt noget om dem her. (Statsministeren [Hans Hedtoft]: Udenrigsministerens flyvemaskine skulle være landet for en time siden). Jeg ved ikke, hvori det ligger, men jeg siger, at det er beklageligt, at det skal være tilfældet.

Man diskuterer nu verdenspolitikken i næsten alle de vestlige lande, man diskuterer den i private kredse og i pressen, og der er vel ikke mange lande, hvis stilling man ikke kender, men er der nogen, der ved, hvilken stilling Danmark har? Ved regeringen det selv? Den har i hvert fald holdt det godt skjult for rigsdagen, for folketinget, og

derigennem automatisk over for den danske befolkning. At der er enkelte politikere, der under tavshedslofte har fået noget at vide om, hvad der er gjort, og hvad der er foretaget, er en sag for sig, men nogen angivelse, end ikke under sådanne former, af hvad regeringen egentlig stillede imod, hvilken politik den havde, har man ikke fået, i hvert fald ikke mig bekendt. Derfor tror jeg, at det bliver nødvendigt for folketinget og derigennem for det danske folk enten på den ene eller den anden måde at skaffe sig klarhed over, hvilken kurs vi har på dette område, og hvor regeringen vil hen. Det er nu snart et år, i hvert fald tre fjerdingår siden vi fra venstres side rejste det spørgsmål overfor regeringen — så det er ikke noget, der kommer bag på den —, idet vi forudså, at dette spørgsmål var aktuelt og ville blive mere og mere aktuelt, og at det derfor var rigtigt, at vi i tide indrettede os på og overvejede vor stillingtagen og den politik, vi agter at føre. Vi har ingen besked fået af regeringen, om den ønsker et samarbejde med de vestlige magter også på andre områder end det, der falder ind under Marshallplanen, eller den ikke ønsker det. Den høje regering har ført sin udenrigspolitik iøvrigt overfor os på en sådan måde, at den ikke kan forvente, at vi accepterer dens politik på dens glatte ansigt. Vi vil have besked, vi vil vide, hvilken politik der er Danmarks, for at vi kan tage vor stilling til den og øve vor indflydelse på, at den bliver den rette.

Til slut skal jeg sige, at vi erkender, at den nuværende regering har sin parlamentariske basis i orden. De politiske magtforhold er sådan, at den ikke kan styrtes, og at der ikke — det giver jeg den ærede socialdemokratiske ordfører (Gustav Pedersen) ret i — kan dannes en anden, der har mulighed for på parlamentarisk grundlag at føre udviklingen videre og lede arbejdet, og det tager vi til efterretning. Men vi har den mest ubetingede mistillid til den nuværende regerings politik og til dens oprigtighed og dens loyalitet. Ud fra disse synspunkter vil vi i den kommende tid øve den indsats og den gerning, som er henlagt til os.

Ole Bjørn^{ns} Kraft: Finanslovdebatten er jo i første række oppositionspartiernes svar på regeringens programklæring ved rigsdagens åbning. Som regeringen i denne tale af statsministeren tilkendegiver, hvad der er regeringens mål og midler under de givne omstændigheder, således giver finanslovdebatten oppositionen mulighed for at klarlægge overfor offentligheden, dels sin holdning til den siddende regering, dels de